

IKAR

ALYSSA PALOMBO
NAJKRAJŠIA ŽENA
VO FLORENCII

Príbeh Botticelliho

ALYSSA PALOMBO

NAJKRAJŠIA ŽENA
VO FLORENCII

Preložila Jana Seichertová

iKAR

Alyssa Palombo
THE MOST BEAUTIFUL WOMAN IN FLORENCE

Text Copyright © 2017 by Alyssa Palombo
Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.

All rights reserved.

Translation © 2024 by Jana Seichertová

Jacket design © 2024 by Soňa Šedivá

Cover photos © Malgorzata Maj/Arcangel Images, Ingimage

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9758-6

*Venujem otcovi Tonymu Palombovi ako poďakovanie za to,
že so mnou prechádzal palazzi a múzeá Florencie,
kde som si robila prieskum pred napísaním tejto knihy,
že vo mne prebudil lásku k histórii, že Taliansko miluje
rovnako vrúčne ako ja a že mi kupoval pikantnú pizzu,
zmrzlinu a hranolčeky v Beer and Vinyl.*

PROLÓG

Florenca 1484

Bol to veľký obraz – taký veľký, že do apartmánu Il Magnifica ho museli odniesť dvaja muži.

Dozeral na nich sám umelec a tváril sa tak úzkostlivo, akoby v rukách držali jeho celoživotné dielo – a možno to tak naozaj bolo.

Muži opatrne postavili obraz v nahrubo opracovanom ráme a zakrytý plátnom na zem a opreli ho o stenu. Umelec ich netrpezlivým mávnutím poslal preč, a tak sa rozlúčili a zatvorili za sebou dvere.

„Tak to je on?“ spýtal sa Lorenzo de Medici. Oči mu svietili od zvedavosti.

„Áno, Magnifico,“ úctivo odvetil umelec.

Lorenzo sa ticho zasmial. „Nechaj si tie lichôtky, Sandro, prosím. Už vieš, že ti pomôžem, pokiaľ to bude v mojej moci, bez ohľadu na okolnosti.“

„V tom prípade by som asi mohol od vás žiadať čokoľvek na Božej zemi,“ poznamenal maliar. Tentoraz žartoval ako starý spoločník s priateľom, ktorý dosiahol vysoké spoločenské postavenie, ale jeho tvár zostala vážna. Preňho išlo o veľmi vážnu záležitosť.

Aj Lorenzo zvažnel. Tušil – vlastne vedel –, čo je namalované na plátne. „Nenapínaj ma už, *amico*.“ Panovač-

ne ukázal na obraz, lebo nebol zvyknutý čakať, dokonca ani keď išlo o priateľa. „Ukáž mi ho.“

Maliar zatvoril oči a na chvíľu sa oprel čelom o rám. Potom sa od neho odtiahol, bez slova prikývol a pomaly stiahol plátno z obrazu. V tej chvíli Lorenzo de Medici stratil reč – pohľad, ktorý sa určite ešte nikdy nikomu nenaskytol.

Boli tam farby: svetlomodré, zelené, ružové a žlté odtiene, jemné, ale napodiv veľmi výrazné. Ohromil ho však aj nevšedný spôsob, akým sa maestrovi podarilo zachytiť na plátne pohyb – kvety padajúce na zem, vietor nadvíhujúci prepletené pramene vlasov, záhyby sukne, látku šiat.

Najväčšmi ho však zaujala ústredná postava, najdôležitejšia časť obrazu. Stála v mušli vznášajúcej sa na vládnach, s nepoškvrnenou alabastrovou nahou pokožkou, mäkkými, oblými lákavými krivkami, zahalená len nekonečne dlhými červenozlatými vlasmi.

A ženina tvár... Lorenzo ju dobre poznal – sklon jej brady, keď sa zasmiala, jemné vrásky, ktoré sa objavili na čele, keď sa zamyslela, jej úsmev. Už dávno však mal podozrenie, že ju nepozná tak dobre ako Sandro.

Lorenzo nepochyboval, že sa díva na jeho zatiaľ najkrajšie dielo, výnimočný obraz v oslnivej kariére umelca, ktorý dostával objednávky od bohatých a urodzených, dokonca aj od Svätého Otca.

Vedel aj to, že musí zostať – aspoň v blízkej budúcnosti – jedným z mála šťastlivcov, ktorí obraz uvidia. Už chápal, o čo ho umelec prišiel požiadať, no aj tak nechal starého priateľa, aby prehovoril prvý.

„Maľoval som ho celé roky,“ ozval sa napokon Sandro.

Lorenzo sa obrátil k nemu. „Áno,“ prikývol. „Myslím, že aspoň osem rokov.“ Znovu sa sústredil na ženu uprostred

obrazu, ktorú vídal počas večerí pri svojom stole, vo svojej záhrade aj v knižnici. Usmial sa. Áno, zvyčajne ju našiel práve v knižnici. „To je ona,“ poznamenal. „Takmer čakám, že vystúpi z plátna. Zachytil si ju, milý Sandro, tak verne, ako by sa to nikomu inému nepodarilo.“

„Nikdy som nemal v úmysle zachytiť ju,“ chrapľavo namietol maliar. Lorenza prekvapilo, keď v očiach priateľa skúmajúceho ženu, ktorú zobrazil na plátne, zbadal slzy. „Práve naopak, chcel som ju oslobodiť. Dovoliť jej, aby znovu žila.“

„To sa ti podarilo.“ Lorenzovi sa zachvel hlas od dojatia. Dočerta, Sandro o chvíľu rozplače aj mňa. Vzdychol si. „Chcel som sa spýtať, prečo si ho – ju – priniesol sem, ale odpoveď už asi poznám.“

„Poznáš.“ Umelec uprel na Lorenza vážny pohľad. „Nemôžem si ho nechať. Aj keby som zniesol pohľad naň, cirkev...“

„Vskutku,“ chápavo prikývol Lorenzo. „Svätá matka cirkev by na ňom našla veľa prvkov, za ktoré by ťa mohla odsúdiť, aj keď si práve freskami ozdobil steny malej kaplnky jeho svätosti.“

„Tak je,“ pritakal umelec, „no vy ju ochránite. Nezniesol by som, keby mi práve toto dielo skonfiškovali alebo...“

Lorenzo mu položil ruku na plece. „Neboj sa, starý priateľ. Skryjem ho v jednom svojom vidieckom dome, kam majú prístup len pozvaní hostia. A ak o ňom prehovorí na verejnosti, nuž...“ Pokrčil plecami. „Už ma obvinili zo zatajovania oveľa škandálnejších tajomstiev, než je toto.“

Umelec ho objal. „Ďakujem, Magnifico.“

„Ako som povedal, nemusíš mi lichotiť,“ zopakoval Lorenzo a opätovoľ mu objatie. Muži sa od seba odtiahli

a znovu sa zadívali na obraz. Lorenzo napokon dodal: „Okrem toho po toľkých rokoch našej známosti už spoznám, keď sa snažíš získať moju priazeň. Chceš, aby som zaplatil za lepší rám pre tvoje majstrovské dielo, však?“

Maliar sa usmial. „Poznáte ma až príliš dobre. Ale pozrite sa na ňu!“ Ukázal na obraz. „Nezaslúži si Venuša najkrajší rám, aký sa dá kúpiť za peniaze Mediciovcov?“

Na Lorenzovej tvári sa objavil úsmev. „Zaslúži. Tak dobre, vyberiem taký rám pre Venušu. Pre Venušu a pre Simonettu.“

PRVÁ ČASŤ

LA BELLA SIMONETTA

Janov a Florencia
apríl – december 1469

I

Janov 1469

„SIMONETTA!“

Matka prichádzajúca po chodbe na mňa zavolala. Nie príliš hlasno – veď dáma nikdy nekričí –, ale jej naliehavý tón mi dostatočne pripomenul dôležitosť tohto dňa, tejto chvíle.

V benátskom zrkadle som opätovala pohľad svojej slúžke Chiare, ktorá stála za mnou. Povzbudivo sa na mňa usmiala a priplla mi vlasy ďalšou sponkou. „Už sme takmer hotové, madonna Simonetta,“ oznámila. „Ak po vás tak veľmi túži, určite ešte chvíľu počká.“

Vrátila som Chiare úsmev, no nepôsobil tak isto ako jej.

Matka však mala iné predstavy. „Poponáhľajte sa,“ posúrila nás, keď vošla do izby. „Chiara, tie jej nádherné vlasy chceme predviesť, nie skryť do drdola ako nejakej matróny.“

„Si, donna Cattaneová,“ odvetila Chiara. Poslušne odstúpila od toaletného stolíka a matka mi kývla, aby som vstala.

„*Che bella, figlia mia!*“ zvolala, keď si ma premerala. Mala som na sebe nové krémové hodvábne šaty, obrúbené jemnou buranskou čipkou, s ružami vyšitými na golieri a leme. Krk mi obopínala šnúra perál a horné

pramene zlatých vlasov som mala úhľadne sčesané dozadu, odkiaľ mi voľne padali až na driek. „Ako vždy,“ spokojne dodala.

Obdarovala som ju rovnakým neistým úsmevom ako pred chvíľou Chiaru, no matka si to nevšimla. „Už si mu padla do oka, a keď ťa dnes večer uvidí, zaľúbi sa do teba až po uši.“

So signorom Marcom Vespuccim som sa stretla iba raz, a aj to v kostole. Bol Florentán, ale otec ho poslal študovať do Janova. Môjho otca odniekiaľ poznal a v ten deň sa nám v Kostole San Torpete prihovril so zjavným úmyslom, aby nás dvoch navzájom predstavili. Poklonil sa, pobožkal mi ruku a zložil mojej kráse rovnakú výstrednú, pochabú poklonu ako všetci ostatní muži pred ním, a tak som mu takmer nevenovala pozornosť. Iste, bol príťažlivý, ale takých mužov bolo na svete veľa.

Na naše stretnutie však zjavne nezabudol tak ľahko ako ja. Krátko po ňom napísal môjmu otcovi a spýtal sa ho, či mi smie dvoriť.

„Ale, mama,“ spustila som s vedomím, že mám možno poslednú príležitosť na vyjadrenie pochybností, ktoré ma trápia, no nebola som si istá, ako to mám urobiť.

„Nijaké ale, *mia dolce*,“ zahriakla ma matka. „Tvoj otec a ja sme to spolu už prebrali a signor Vespucci je skvelá partia – dôverne sa pozná s Mediciovcami vo Florencii! Vari nechceš pomôcť *la famiglia nostra*, ako najlepšie vieš?“

„Isteže chcem,“ pritakala som. Čo iné som mohla odpovedať?

„Isteže chceš,“ zopakovala matka. „Tak poďme na prízemie za tvojím nápadníkom. Nemusíš sa báť, dokonca nemusíš ani nič hovoriť, ak nechceš. Tvoja krása celkom stačí.“

Mala som čo robiť, aby som neprevrátila oči – ďalší prehrešok, ktorý dámy nerobia. Ako by som mohla nechcieť pohovárať sa s mužom, ktorý sa túži so mnou oženiť? A čo je to za hlúpu predstavu, že on nepotrebuje počuť môj hlas? Vari si muži želali, aby ich manželky boli nemé?

Možno áno, pomyslela som si a roztrpčene som sa usmiala, keď som si spomenula na rozličné príležitosti, pri ktorých matka bezstarostne tárala dve na tri a nevšímala si bolestný výraz na otcovej tvári.

Nuž, ak sa so mnou signor Vespucci ožení, nedostane za manželku nemú ženu, to je isté. Postarám sa, aby sa to dozvedel hneď.

Nasledovala som matku dolu schodmi a Chiara sa diskkrétne držala kúsok za mnou pre prípad, že by som niečo potrebovala. Náš *palazzo* bol dosť veľký, no nie až taký priestranný ako paláce iných príslušníkov janovskej šľachty. Nachádzal sa dosť ďaleko od pobrežia, takže z horných balkónov sme more nevideli, no vždy som ho cítila, vôňou mora nasiakol vzduch, vietor, každý kameň v Janove. Pre mňa to bola vôňa domova.

Keď sme sa ocitli na prízemí, vyšli sme na dvor, lebo v taký príjemný aprílový večer otec považoval za vhodné privítať nášho hosťa vonku.

„Ach, tak tu ju máme,“ ozval sa, keď sme sa s matkou objavili pred nimi. „Simonetta, *figlia*, určite si spomínaš na signora Vespucciho?“

„Isteže,“ pritakala som a ponúkla mu ruku. „Ako sa máte, signor Vespucci?“

„Vynikajúco, *donna*, lebo som sa zase ocitol vo vašej spoločnosti,“ galantne odvetil, sklonil sa nad moju ruku a pobožkal ju. Keď sa vzpriamil, na tenkých perách sa mu

mihol nervózný úsmev. Znovu som si ho rýchlo premerala. Áno, je príťažlivý a mladý, má devätnásť alebo dvadsať rokov, zatiaľ čo ja iba šesťnásť. Tmavé vlasy a bradu má úhľadne ostrihané, oči veľké a láskavé, nos primeraný ostatným častiam tváre. Na jeho oblečení prevládali triezve sivé a hnedé odtiene, no vyrobili ho z kvalitnej látky.

„Poďte ďalej, signor Vespucci,“ pozval ho otec, „a vypite si s nami pohár vína.“

„Bude mi čťou, don Cattaneo,“ odvetil návštevník.

Presunuli sme sa do prijímacieho salóna a matka poslala sluhu po fľašu nášho najlepšieho ružového vína. Sadla som si na vyrezávanú drevenú stoličku a dala si pozor, aby som si nepokrčila sukňu.

Cítila som na sebe pohľad signora Vespucciho, ale skromne som sklopila zrak a predstierala, že som si jeho záujem nevšímala. Prihovoríte sa mi, signore, alebo budete na mňa celý večer iba pozeráť, akoby som bola obraz? podráždene som si pomyslela.

„Ste naozaj nádherná, madonna Simonetta,“ ozval sa konečne signor Vespucci. „Čudujem sa slnku, že sa odvažuje svietiť, a kvetom, že si trúfajú kvitnúť vo vašej prítomnosti.“

Nasilu som si zahryzla do vnútornej strany líca, aby som sa nerozasmiala. Všetci muži si zjavne namýšľali, že sú básnici, ale to označenie si v skutočnosti zaslúžil len málokto. Signor Vespucci nebol výnimka.

„Ďakujem, signore,“ odvetila som, keď sa mi podarilo ovládnuť. „Vaše slová sú nesmierne láskavé.“

„A krásne,“ dodala matka, ktorá sedela na stoličke vedľa mňa. „Ach, vy mladí muži a vaša poetická duša!“

Zase som si zahryzla do líca a bola som rada, že môžem sklopiť zrak.

„Všetci muži – mladí aj starí – môžu iba snívať o tom, že ich inšpiruje taká múza,“ pokračoval signor Vespucci s pohľadom upretým na mňa. Napriek pravidlám slušnosti som zdvihla oči a pozrela rovno do jeho, či to myslí úprimne. Prekvapilo ma, keď mi pohľad chvíľu opätoval, akoby obdivoval aj niečo iné než moju krásu. Napokon sa začervenal a odvrátil zrak.

„Porozprávajte nám, ako pokračujete v štúdiu, signor Vespucci,“ vyzval ho otec, keď nám naliali víno.

Môj nápadník tému zjavne privítal a podrobne nám vysvetlil, čo sa zatiaľ naučil o umení bankovníctva. Vyjadril nádej, že získané vedomosti mu dobre poslúžia, keď sa vráti do Florencie, mesta slávnych majstrov bankárov Mediciovcov.

Do počúvania rozhovoru som sa musela doslova nútiť – čísla a účtovné knihy neboli mojou silnou stránkou. Zaujalo ma však svetlo, ktoré sa signorovi Vespuccimu objavilo v očiach, keď o nich rozprával, aj jeho nadšený tón a prudké gestá. Pri vysvetľovaní sa posunul na okraj kresla a naklonil sa tesne k otcovi, očividne mal čo robiť, aby z neho od vzrušenia neskĺzol na zem.

Vtedy som voči nemu trochu zmäkla. Možno v číslach a účtovných knihách nachádzal to isté, čo ja v poézii: lásku k niečomu, čo existuje mimo nás, ale my to vníma-
me ako svoju neoddeliteľnú súčasť. Záblesk poznania, že som mu práve nazrela do duše, mi pripadal oveľa príťažlivejší než jeho pekná tvár.

Keď rozhovor začal viaznuť – možno vinou rodičov, lebo mi neposkytli veľa príležitostí zapojiť sa doň –, signor Vespucci si všimol knihu položenú na lakovanom drevenom stole vedľa seba. „Ach, pozrimeže,“ poznamenal pri pohľade na jej názov. „*Božská komédia*. Kto číta

Danteho?“ Pozrel na otca, zjavne predpokladal, že už má odpoveď na svoju otázku.

„Ja,“ ozvala som sa.

Signor Vespucci sa zarazil a obrátil sa ku mne. „Vy, madonna Simonetta?“

Dostala som iba základné vzdelanie – naučili ma čítať, písať a trochu počítať. Často sa mi však podarilo presvedčiť svojho učiteľa – starého, láskavého kňaza –, aby mi dovolil čítať životopisy významných osobností, ako boli Iulius Caesar a Alexander Veľký, a od nich sme prirodzene prešli k poézii.

Keď som oslávila trinásť narodeniny, rodičia poslali padreho Valeria preč s tvrdením, že ďalej mu platiť by znamenalo znášať zbytočné výdavky. Už som sa naučila oveľa viac, než vydatá žena mala vedieť. „Nijaký muž si neželá, aby jeho manželka bola rovnako vzdelaná ako on,“ vyhlásil otec a matka vedľa neho dôrazne prikývla. „A také krásne dievča, ako si ty, knihy vôbec nepotrebuje.“

Nedovolili mi pokračovať v štúdiu, aj keď som ich o to veľmi prosila, a tak som začala čítať sama – otcove knihy aj ďalšie, ktoré mi kúpil na moju žiadosť. Výtlačok Danteho, ktorý zaujal signora Vespucciho, bol však dar od padreho Valeria – jeden z viacerých podobných, nech ho Pán Boh požehná za jeho láskavosť.

„Áno, ja. Čudujem sa, že vás to prekvapuje, signore. Veľa urodzených žien je nevzdelaných, a tak ste hneď usúdili, že patrím medzi ne?“

Otec sa na mňa varovne zamračil, ale nevšímala som si to.

„Kdeže,“ spamätal sa signor Vespucci. „Ide len o to, že tá kniha je dosť hrubá. Vôbec by som nečakal, že mladá dáma...“

Pozrela som naňho prižmúrenými očami a zacitovala som: „Len preto, otče, poslušný syn zmlka a svoje túžby neodkrýva splna, lebo tvoj duch ho neraz k tomu núka.“

Matka sa nervózne zasmiala. „Simonetta...“

Signor Vespucci jej však nevenoval pozornosť a znovu mi pozrel do očí. „Tak viac než tisíc svetiel k nám sa znáša a čujem, ako v každom chvála zneje: Hľa, tu je ten, s ním vzrastie láska naša.“

Dlho sme ani jeden neodvrátili zrak – dlhšie, než bolo vhodné.

Srdce mi vynechalo jeden úder. Nepripomínalo to trýznivú vášeň, ktorú opísal Dante, napriek tomu som cítila, že sa mi zohrieva pokožka a zrýchľuje dýchanie.

Tentoraz som prvá odvrátila pohľad ja.

„Medzi Mediciovcami by ste boli veľmi obľúbená, madonna Simonetta,“ poznamenal signor Vespucci po nepríjemnej odmlke trochu chrapľavým hlasom. „Oplývate dvoma cnosťami, ktoré si v ich rodine cenia najviac: krásou a láskou k poézii.“

„Myslíte?“ vyhrkla som, keď som sa trochu spamätala.

„Si. Lorenzo de Medici pokračuje v tradícii svojho starého otca, veľkého Cosimu, a obklopuje sa najbystrejšími a najodvážnejšími myšliami, aké môže nájsť: básnikmi, učencami, umelcami. Nikde v Taliansku – a nepochybne na celom svete – si umenie nevážia viac.“

Povolila som uzdu fantázii a predstavila som si geniálnych mužov a umelcov, ako v prítomnosti Mediciovcov diskutujú o svojich nápadoch a o umení. Privítali by medzi sebou ženu? Možno áno, lebo dokonca aj tu v Janove sme počuli o úžasnej Lucrezii dei Tornabuoni, matke bratov Lorenza a Giuliana Mediciovcov, múdrej a sčítanej žene.

„To by som rada videla,“ usmiala som sa na svojho nápadníka.

Vtedy som ešte netušila, že v nasledujúcich týždňoch budem na tú chvíľu spomínať ako na okamih, keď som sa rozhodla zaňho vydať.

2

Pravdaže, až také jednoduché to nebolo. Signor Vespucci sa s nami potom najedol, a keď sme sa matka a ja utiahli navečer do svojich izieb, oznámil otcovi svoje zámery. Skôr než však formálne požiadal o moju ruku, musel sa vrátiť do Florencie – štúdium už aj tak takmer dokončil – a získať povolenie od svojej rodiny. Očividne neočakával, že by mu robili problémy, keď im povie o mojej cnosti, добрote a kráse. Najmä o mojej kráse.

A tak som trpezlivo čakala s vedomím, že čakanie je zrejme osudom všetkých žien.

Už niekoľko dní po odchode signora Vespucciho z Janova som si uvedomila, že mi chýba. Naša diskusia o Dante vo mne prebudila náklonnosť k tomuto nápadníkovi a páčilo sa mi, že moja sčítanosť ho neodradila – práve naopak.

A tak mi chýbal, no asi ešte viac mi chýbali rozhovory, ktoré sme zatiaľ spolu nevedli. Vedela som, že keď sa vezmeme, budeme mať na ne dosť času, ale aj tak...

Dni plynuli a on sa nám neozval. Myšlienka na manželstvo v mojej mysli postupne strácala obrisy ako text na strane knihy, nad ktorou hlbáte tak často, že atrament začne blednúť. Možno by dokonca bolo lepšie, keby sa

mi už nikdy neozval, lebo čo som vedela o manželstve a mužoch? Alebo skôr o tomto konkrétnom mužovi? Znalosť poézie, bystrá myseľ a príťažlivý vzhľad ešte nie sú zárukou dobrého manželstva. Alebo áno? V čo viac som mohla dúfať? Vlastne som mala šťastie, že o mňa prejavil záujem taký mladý a príťažlivý nápadník. Dievčatá v mojom veku sa väčšinou vydávali za oveľa starších mužov.

Občas som si spomenula na to, čo mi rozprával o Florencii, o miestnej spoločnosti a o tom, čo ma tam čaká. Naozaj som túžila spoznať tých múdrych a učených mužov, o ktorých hovoril signor Vespucci. Nechcela som zostať celý život s rodičmi v Janove, nevidieť a nespoznáť zo sveta viac než svoje rodné mesto.

Lenže ktovie, či signor Vespucci myslel svoje slová, že ma vezme do Florencie a predstaví Mediciovcom, vážne? Prečo by mužom, ako bol Lorenzo de Medici, malo záležať na dcére obyčajného šľachtica z Janova? Signor Vespucci sa o tej téme zmienil len niekoľkými slovami, a ja som už bola ochotná skočiť do manželskej postele. Pokiaľ išlo o dvorenie, nemusel sa veľmi namáhať. Možno jeho reči boli naozaj tým, čoho som sa obávala – bezvýznamnými slovami určenými na oklamanie naivného dievčaťa.

Týždeň po odchode signora Vespucciho ma navštívila moja priateľka Elisabetta. Rada klebetila, mala o rok viac než ja a ešte vždy bola slobodná, čo možno vysvetľovalo naše priateľstvo, veď medzi našimi rovesníkami sme boli jediné urodzené dievčatá, ktoré rodičia ešte nevydali alebo neposlali do kláštora. S Elisabettou sa mi dobre rozprávalo a nakupovalo, no v jej spoločnosti som dokázala stráviť len určitý čas, lebo jej klebety na mňa pôsobili ako čistý jed.

Sedeli sme na dvore, v klobúkoch so širokou strieškou, ktoré nám chránili tváre pred slnkom, ale so zrezanou

korunou, čo našim komorným umožnilo pretiahnuť nám vlasy cez otvor a nechať ich voľne padať na chrbát, aby ich slnko mohlo zosvetliť na oslepujúci zlatý odtieň. Tak či onak, presne to robili benátske dámy a povrávalo sa, že Benátčanky sú najkrajšie ženy na svete.

„Už sa ti ozval tvoj príťažlivý nápadník?“ spýtala sa Elisabetta, len čo sme sa usadili.

„Nie,“ odvetila som. „A ako to vyzerá s tebou? Otec ťa ešte vždy chce vydať za grófa Ricciho?“

Elisabetta pretiahla tvár a všimla som si, že som ju svojimi slovami zranila, hoci som to nemala v úmysle. Podľa najnovších klebiet (ktorými ma vždy zásobovala verná Chiara, keď od Elisabettinej poslednej návštevy prešlo priveľa času) Elisabettin otec, ktorému sa nepodarilo dohodnúť jej manželstvo s viacerými mladšími členmi miestnych rodín, ponúkol dcéru grófovi Riccimu, bezdetnému vdovcovi blížiacemu sa k päťdesiatke. Neverila som, že je na tom čo len zrnko pravdy, no pohľad na Elisabettinu tvár ma presvedčil o opak.

„Nech mi Boh odpustí, ale radšej by som sa stala mníškou,“ vzdychla si a prežehnala sa.

Zasmiala som sa, aby som skryla zdesenie. „Dúfajme, že sa to nestane. Netráp sa, *amica*. Tvoj otec sa ti isto obzerá po ženíchovi aj inde – v Pise alebo možno vo Florencii.“

Elisabetta však mávla nad mojimi slovami rukou. „Dajsamivete! Pisa je plná učencov a kňazov. Zato Florencia... Florencia je zrejme na hľadanie manžela ako stvorená.“ Takmer posmešne na mňa pozrela. „Tebe to nemusím hovoriť, moja drahá Simonetta.“

„Ešte nemám manžela, z Florencie ani odinakiaľ,“ namietla som.